

Loven forlanger, er oplyst fra Andragerens Side. I det andet Tilfælde, hvor han skal sende den til Erklæring til Stadsbygmesteren, skal han inden 24 Timer have afgivet sin Erklæring; i ingen Henseende giver Loven altsaa Anledning til, at nogen ubillig eller urimelig Forsinkelte kan finde Sted. I Stedet for denne Ordning er der nu foreslaaet Noget, som man kalder for Bygningskontoret, og i Spidsen for dette staar Stadsbygmesteren, der paa sit Ansvar afgjør alle Sager. Han har til sin Hjælp forskjellige underordnede Embedsmænd, Bygningskommisærere og Assistentter; foreligger der et Andragende, gaar enhver af dem ud paa at danne sig et Skjøn over Forholdet og meddele ham deres Mening. Ved Hjælp deraf, og ved Hjælp af, hvad han selv har kunnet iagttage, afgiver han saa under eget Ansvar sin Erklæring. Bygningskommisærerne og Assistentterne have intet Ansvar, men Ansvarret er alene lagt paa Stadsbygmesteren, som ikke er i Stand til at bære det, thi det er en fuldstændig Umulighed, at han selv vil kunne overbevise sig om de Omstændigheder, der ere Grundlaget for Tilladelsen eller Nægtelsen, han maa ganske henholde sig til Mænd, der vel afgive deres Erklæring efter bedste Skjøn, men ikke bære andet Ansvar end det, enhver Underordnet bærer lige overfor sine Forefatte. Her er det altsaa Stadsbygmesteren, der paa sit Ansvar skal afgjøre det. Det forekommer mig en uheldig Ordning, det forekommer mig, at den, der har Myndigheden, skal ogsaa have Ansvar, men det er ikke Tilfældet her. Men naar man saa tager Hensyn til Stadsbygmesterens øvrige Embedsforretninger som Stadsbygmester, bliver det endnu mere vanskeligt for ham at overkomme det af mig antydede meget store Arbejde. En Del af Dispensationen gives af Stadsbygmesteren, og det vilde dog være for meget at mene, at Stadsbygmesteren med Hensyn til Dispensationer, som han selv skal give, direkte maa støtte sig til Indberetningerne. Han er dernæst Forretningsfører lige overfor Bygningskommissionen, i Bygningskommissionens Møder maa han lægge Sagerne frem, og maa overhovedet følge det hele Bygningsvæsen ogsaa udenfor de enkelte Sager. Jeg tror derfor, at det vil være meget betænkeligt at ombytte en Fremgangsmaade, der nu har arbejdet sig fast og vundet Hævd i nogle og tredie Aar, og som man ikke har tænkt paa at forandre ved nogen af de forskjellige Revisioner, Bygningsloven har været underkastet, hverken ved Loven af 1856 eller ved Loven af 1871 eller senere, da Sagen paany toges under Behandling i 1875, og ligesaa lidt

ved de forskjellige Behandlinger, Sagen nu har været underkastet først af Bygningskommissionen, dernæst af Magistraten og Borgerrepræsentationen, senere baade i Folkethinget og i Landsktinget. Det er første Gang, at der nu er blevet Tale om en saaledes forandret Ordning. Jeg tror, at det er meget betænkeligt at gaa ind paa det Forslag, der i saa Henseende er kommet fra Folkethinget, og som ikke er grundet paa Andet end en formentlig Misforholdelse med det Bestaaende. Jeg tror, at det er vanskeligt ved nogen Bygningslov at kunne tilfredsstille Alle. Det ligger allerede i, at der er saa mange Hensyn, der skulle iagttages, og Enhver ser hen til sine Interesser, enten dem, der vedkomme ham personlig, eller dem, som han nu her i Berden har faaet at varetage. Det er derfor vanskeligt at sige, om den Misforholdelse, der er kommen frem, og som maa være rettet mod personlige Forhold, vil forvinde under den nye Ordning. Jeg tror, at man maatte give andre Grunde end dem, der ere anførte, for at vi her skulde kunne gaa ind paa en saadan Ordning, og jeg vil derfor meget varmt anbefale nøie at overveje Sagen, inden man gaar ind paa et Forslag som det, der i dette Punkt er stillet af Folkethinget. Blandt andre Punkter, jeg vil omtale, skal jeg nævne en Forandring, der er gjort i § 22. Det er den Paragraf, som angiver, hvor stor en Del af den hele Byggegrund der skal være ubebygget. Det var efter Lovudkastet en Fjerdedel af Grundens Areal indenfor Boldlinien og en Treindedel udenfor Boldlinien, og dette er for saa vidt fastholdt i det andet Thing, men der er gjort en Tilføielse, som forekommer mig at være meget betænkelig. Der er nemlig sagt, at den ubebyggede Del kan indskrænktes til en Femtedel indenfor Boldlinien og til det Halve eller en Fjerdedel af Grundens Areal udenfor Boldlinien, naar man paa Byggegrunden vil opføre en Bygning, der kun har 3 Etager foruden Kjelbereren. Man mener at vinde en saadan Fordel derved, at Bygningerne ikke blive høiere, at man paa den anden Side nok kan gjøre en Indrømmelse med Hensyn til det ubebyggede Areal og lade dette blive saa meget mindre. Dette ser ved første Næjskast ret antageligt ud, men kan aldeles ikke bestaa for en nærmere Prøvelse. Betin- gelsen er som sagt, at Bygningerne ikke maa være høiere end 3 Etager foruden Kjelbereren. Men skulde der være tilstrækkelig Mening deri, maatte man nødvendig bestemme Etagerens Høide. Der er aldeles Intet i Veien for, at der kan opføres meget høie Bygninger med 3 Etager foruden Kjelbereren, navn-